

תת"ע 6702/12/17 - אסתר מורה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6702-12-17 מדינת ישראל נ' מורה
תיק חיצוני: 90508510733

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
המבקשת	אסתר מורה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקשת ביום 1.1.2018.

המבקשת קיבלה דו"ח המייחס לה עבירה של אי ציות לרמזור אדום בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 שנאכפה באמצעות מצלמה בתאריך 28.4.2017.

ביום הדיון לא התייצבה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזרו עליה פסילה של 5 ימים, פסילה על תנאי של חודשיים למשך שנתיים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקשת כפרה במיוחס לה וטענה כי לא נהגה ברכב בזמן ובמועד ביצוע העבירה וכי היא נעזרת במונית כאשר צריכה להגיע לירושלים.

המבקשת טענה כי מאישורי המסירה הנמצאים בתיק בית המשפט עולה כי לא קיבלה לידיה את ההזמנה לדיון מסיבות שאינן תלויות בה.

המבקשת הוסיפה וטענה כי בשל מצבה הרפואי הינה נזקקת לרישיונה לצורך הגעתה לטיפולים רפואיים להם היא נדרשת.

טענות המשיבה

המשיבה טענה שההזמנה לדיון נשלחה פעמיים לכתובתה של המבקשת המעודכנת במשרד הפנים נכון למועד הדיון. לטענת המשיבה, בנסיבות בהן עברה המבקשת לדירה אחרת ולא עדכנה את כתובתה במשרד הפנים אין לה להלין

אלא על עצמה.

המשיבה הוסיפה כי פסק הדין שניתן עומד במתחם הענישה המקובל כך שלא נגרם עיוות דין.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת

המבקשת טענה כי לא קיבלה את ההזמנה לדין ועל כן לא התייצבה לדין.

על-פי אישורי המסירה שצורפו לתגובת המשיבה, ההזמנות לדין שנקבע ליום 1.1.2018 נשלחו לכתובתה הרשומה של המבקשת במשרד הפנים, "הרב אונטרמן 9/27, פתח תקווה", אשר חזרו בלא שנמסרו לידיה בציון ההערה "עזב".

המבקשת לא הודיעה על שינוי כתובתה, זאת בהתאם לחובה המוטלת עליו מכוח סעיף 2 לחוק עדכון כתובת, התשס"ה-2005 תוך 30 ימים מיום השינוי, ועדכנה את כתובתה רק בתאריך 28.1.2018. תושב שלא מסר לפקיד הרישום הודעה על כתובת למשלוח דואר יראו את המען שנרשם במרשם האוכלוסין ככתובתו למשלוח דואר.

לנוכח העובדה שההזמנה לדין נשלחה לכתובתה הרשומה של המבקשת במשרד הפנים אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקשת כדין ואין בידיה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה.

חשש לעיוות דין

המבקשת כפרה במיוחס לה וטענה כי בזמן ובמועד ביצוע העבירה לא נהגה ברכב.

אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם הייתה המבקשת מעלה טענות של ממש להגנתה, מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. טענת המבקשת בנוגע לדו"ח הינה טענה כללית ואינה כוללת אסמכתאות להוכחתה. גם הטענה לפיה אחר נהג ברכב, אשר במקרה זה נטענה בעלמא ללא מסירת שמו של הנהג, אינה מהווה עיוות דין המצדיק ביטול פסק הדין.

משכך, אני קובעת כי טענתה של המבקשת לפיה לא ביצעה את המיוחס לה אינה מהווה חשש לעיוות דין המצדיק ביטול

פסק הדין.

בנוסף, חרף בקשת המשיבה להשתת פסילה שלא תפחת מ-30 ימים הושתה על המבקשת פסילה קצרה. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה גם לנוכח מצבה הבריאותי של המבקשת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אב תשע"ט, 22 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.